

OHLASY

PŘILÍŠ DIVOKÝ KOCOUR Dana Věřčáková, Praha 4

Vážená redakce,

reaguji na dotaz z Poradny v čísle 3/2006 časopisu Naše kočky. Ta statečná milovnice koček paní V. D. z Pelhřimova s divokým a nezvladatelným kocourkem má snad doma reinkarnaci našeho kocoura Fandy, který zemřel náhle v prosinci roku 2002 ve stáří pouhého jeden a půl roku. Jako pravděpodobnou příčinu smrti určil náš veterinární lékař srdeční zástavu způsobenou mrtvicí.

Kocourek se choval téměř navlas stejně, jak popisuje vaše čtenářka. Také byl nalezen v přírodě, jen s tím rozdílem, že jsme ho objevili i s jeho kočičí matkou a čtyřmi sourozenci ve stáří asi jednoho týdne v naší kůlně v chatové osadě na Slapech. Kočky byly prokazatelně „ničící“, v blízkosti není trvale obytné stavení a březí kočka tam byla pravděpodobně přivezena v lodi a vyhozena na břeh. Z deseti chat jsou pravidelně navštěvovány tři, a tak chodila od dveří ke dveřím ve snaze získat trochu jídla. O kočku se zvětšujícím se bříškem však nikdo zájem neměl. Když jsme ji objevili, byla vyzábělá, hladová a vystresovaná, protože nevěděla, jestli jí a její početné kočičí rodince neublížíme. Kočky jsme se ujali a všem jejím dětem našli i když s obtížemi - nové páníčky. Nejživější a také největší a nejvitálnější kotě, černobílého Fandu, jsme si nechali, přestože jsme nikdy žádnou kočku doma neměli a bydleli jsme tehdy v poměrně malém bytě v paneláku. V období tzv. vtiskávání jsme ho pravidelně vždy na

chvíli brali od kočky, chovali jej a hladili, aby si na nás zvykl a měl nás rád. Musím ale říci, že k nám nikdy nechtěl, řval vždycky příšerně, a jakmile

j jsme ho propustili z naší náruče lásky, prchal hned za mámou do kůlny dřív, než jsme ho tam stačili donést sami. Když mu byly dva měsíce, odvezli jsme ho do pražského bytu. Nastalo peklo pro nás i naše panelákové obydlí. Přestože jsme ihned na okna dali krátké záclony, vylezl na křeslo a vykusoval do nich díry. Jako důkaz mám fotografii, jak vítězoslavně trůní u čerstvě vykousané díry. Pohladit se nechal asi tak jednu vteřinu vcelku, pak záutočil na ruku. Jakmile si někdo doma zul boty s tkaničkami, Fanda mu je ihned překousal těsně u dírek do bot. Ukousané tkaničky někdy i snědl, takže nastala pohotovost u kočičího záchodu, zda z něj také celé vyjdou, aby se mu něco nestalo. V noci to bylo stejné utrpení, co popisuje v dopise paní z Pelhřimova. Pokud někdo z nás ve spánku vystrčil nohu zpod deky, Fanda ho okamžitě kousl do palce a „uložil“ nohu. Tapety v onom bytě vypadají dodnes, jako bychom byli tenkrát chovali tygra. Přestože měl škrábadlo, vše muselo být obaleno dekami, všechno sápal. Místa zvláště ohrožená jsme postříkali sprejem „odpuzovač koček“, ale pomohlo to jen málo. Jeho divokost nepominula ani po kastraci, která mu byla provedena v jednom roce. Několikrát mě bez zjevné příčiny kousl a držel čelisti tak pevně, že bylo potřeba ho trochu přiškrtnit, aby vůbec pustil. Po stisku jeho špičáků jsme měli díry v ruce, lekl-li se člověk a ucukl, pak rovnou krvavé šrámy. Měli jsme ho moc rádi a mrzelo nás, že není ani trochu mazlíček na klín. Rád aportoval předměty, běhal až do úmoru, až měl jazyk vyplazený jako

pes. Pokud usnul, spal tak tvrdě, že si s ním mohl člověk dělat, co chtěl. Ve spánku jsme mu kleštičkami stříhali drápy. Usnul prostě s drápy a probudil se bez nich. To se pak divil, že někam vyskočil a sjel hned k zemi. Přes jeho nemožnou povahu jsme ho velmi milovali, a když umřel, moc nám chyběl. Dokud byl, tak bylo doma stále uklizeno. Neexistovalo přehodit svetr přes židli, protože to se hned připlízl Fanda a během krátké chvíle ukousal všechny knoflíky. Ožíral také s chutí hřbety knih a mému manželovi sežral jednou špičku kravaty, na což se přišlo až v průběhu obchodního jednání při kontrole zevnějšku.

O kocourkovi a jeho ničivých výpadech by se dala napsat kniha. Bylo jich za rok a půl jeho života nepočítané. Jako by věděl, že bude žít jen krátce, žil opravdu na „plné pecky“. Chtěla bych upozornit majitelku kocoura, že by mohl mít také srdeční vadu jako ten náš. Může to souviset se zadýcháváním a vyplazováním jazyka při zběsilem pobíhání. Ani se mi nechtělo věřit, že stejně divoké zvíře by mohlo existovat v tak věrné kopii...

VÁBENÍ JARA Markéta Buršová, Velká Polom

Vábění jara nebo také vábení milostné poznává většina z nás – chovatelů. Podlely mu i mé kočky Katy a Minka. Chodí neustále dovnitř a ven. Když přijdou dovnitř, utíráme jim pracně tlapky, což se (zvláště u Minky) neobejde bez syčení, vrčení, škrábání a kousání. Kočka přijde do kuchyně, přičichne k miskám, které jsou u nás vždy plné (avšak někdy se jejich obsah nedotčený vyhazuje), otočí se a jde zase ven. Za chvíli ji však nějaká dobrá duše, která podlehla žadonícímu hlásku, pouští zpět do domu bez utření pacek. Otisky paciček jsou pak všude.

Holt táhne je to ven, s tím nic nenaděláme. Zase začíná období kocourůch „zpěvů“ pod našimi okny, období ošetřování kocourůch zranění. Ale také odkládání nechtěných kotátek do útulků (a to v lepším případě). Zvláště na vesnici lidé odmítají kastraci koček. Proto se kočky stále víc a víc množí a z těch nechtěných vznikají kočičí bezdomovci.

Loni v létě i k nám zavítalo krásné kotátko. Bylo opravdu roztomilé a i přes několik pokusů mé babičky vrátit ho „tam, odkud přišlo“ (i když jsme to vůbec nevěděli) se neustále vracelo zpět. Bylo vyhládlé. Snědlo maso, vypilo mléko a lehlo si před dveře. Byl to mazlík, předl a otíral se o nás hlavičkou úplně stejně jako náš kocour Domino, který umřel loni v létě, když odešel na toulky a už se nevrátil.

Už byl večer, skoro tma, když jsem kotátko nesla k jedné své známé chovatelce koček. Ta si ho nechala a možná, že kocourek zavítá i na výstavy. Jeho příběh našťestí dopadl dobře, ale ty další?! Někteří lidé kočky vůbec nechápou a je jim jedno, zda se kočka, které byla sebrána kotáta, trápí nebo ne. I naše kočka Minka si tím prošla, než jsme se jí ujali. Katy našťestí takový osud neměla. Minka u nás porodila dvě kočičky – Katynku a Kaylu - a obě našly domov. Katynku jsme si nechali my a Kaylu dostala

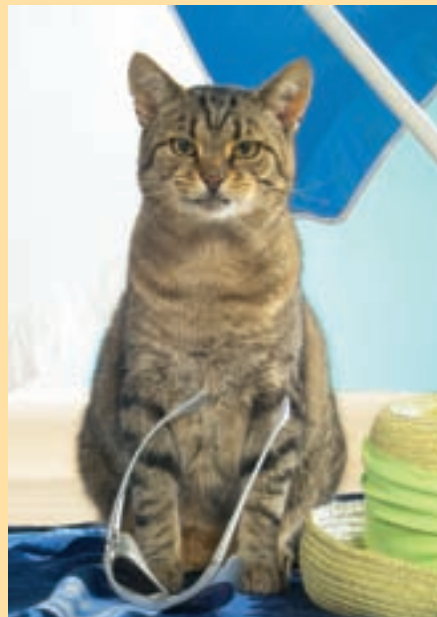

MOJE KOČKY Květa Bugová, Kouřim

Dnes jich mám už pěkné hejno. Prostě se mi to tak stalo... Víc jich ale snad nebude, protože je dávám postupně kastrovat. Každá je jiná, každá má jinou barvu i povahu, všechny mají svá jména.

Před sedmi lety jsem si přinesla krásné koťátko z trhu. Byla to nádherně vybarvená kočička, celá černá jen s bílou náprsenkou a všemi čtyřmi pacičkami pravidelně bílými. Jako střevíčky, prostě fešanda. Jakmile jsem ji uviděla, musela jsem ji mít! Dodnes ji miluji. I když má své krásné jméno, děti jí daly přezdívku: Královna. Doma jsme už tehdy měli dvě kočky, vždyť jsme na venkově, přesněji v polích na samotě. Ty byly ale plaché, o pohazení nestály. Proto jsem toužila mít mazlíčka. Moje koťátko vyrostlo v krásnou kočku, za kterou brzy chodili cizí kocouři zdaleka. Následky jejich návštěv na sebe nenechaly dlouho čekat. Na svět přišla tři koťátka, krásná, jako malovaná, podobná mamince. Musela jsem jí je nechat, vždyť to byly její první děti. Nikdy jsem nikomu nedovolila koťátko sprovodit ze světa tím na venkově zaběhlým drastickým způsobem. Když už to muselo být, odvezla jsem je k veterináři, aby je bezbolestně uspal. Ty dvě plaché venkovní kočky prožívaly mateřství pravidelně dvakrát ročně. Když jsem jejich potomky pracně ve stodole nebo na půdě, kde je pořád dost sena, našla, byl to pro mě úspěch, ale pro koťata to dopadlo špatně. Stalo se také, že jsem je našla, ale než jsem měla možnost je odvézt pryč, třeba druhý den, koťata už tam nebyla. Kočky jsou starostlivé mámy. Přenesou je na jiné místo, třeba mně už nedostupné. Pak je přivedou domů už velká. Jsou tak roztomilá a hravá, nemám to srdce jim ublížit. Takže si je musím také nechat. Nabízím je pak lidem, ale málokdy se mi povede je někomu darovat. Každý řekne, že už doma kočku má. A tak některé jsem chtěla, některé jsem ani nechtěla a mám je. Ale hlavně že je užívám. Mám i kozu na mléko. Kočky si také hodně loví v polích. Vařím jim maso-

naše paní lékárnice. Dnes se o devítiletou Minku a pětiletou Katynku i přes jejich kastraci zajímají místní kocouři. A to už se zase dostáváme k jarnímu vábení. Jednou jsem Minku našla sedět na okně obývacího pokoje. Podívala jsem se dolů a zjistila, co ji tam vyhnalo. Pod oknem seděli dva kocouři a navzájem se zastrašovali. Otevřela jsem okno, vzala Minku domů a kocoury rozehnala.

Kocoury se to u nás v poslední době jen hemží. Z jejich soubojů provázených výhružnými zvuky opravdu někdy běhá mráz po zádech. S naším kocourem Dominem to bývalo v tomto období k nevydržení. Jeho jindy krásná a hustá srst ztrácela na lesku ne kvůli nějaké nemoci, ale pro velké množství prachu, který se mu v ní usadil při jeho toulkách. Vyčesat ho nebo ošetřit po jeho bojích s ostatními kocoury bylo téměř nemožné. Zato v zimě se úplně změnil. Jeho srst opět získala normální vzhled, přibral a zdržoval se jen doma. Možná se ptáte, proč jsme ho nenechali vykastrovat. Pokusili jsme se o to, ale prostě to nešlo. Domino se dral z přenosky jako o život a nebylo možné ho udržet v klidu. Snad kdybychom to zkusili dále, ještě by dnes žil...

Ale všechno jednou končí (a začíná). Katynka se konečně usadí na svém místečku pod topení, na sedačce nebo na našem klíně. Minka leží na křesle u mě v pokoji. Nad ránem (tedy vždy kolem šesté hodiny) však začíná škrábat koberec u dveří. Jdu ji pustit do kuchyně. Minka se nají a jde zase zpět. Spát dál? To v žádném případě! Minka mi nedá pokoj. Běhá jako šílená a navíc má chuť hrát si se svými hračkami. Když se jí nepodaří zburcovat mě, začíná znovu škrábat u dveří. Já tedy vstanu (což by se dělat nemělo, avšak lépe se to řekne, než udělá) a ona hned zaběhne pod postel. Tak se to opakuje hned několikrát s tím, že jednou chce Minka pít, podruhé jíst, potřetí jde ožírat kočičí trávu (a to až když ji odtrhnu od své pěstěné dracény) a počtvrté ji seberu a jdu ji dát do jejího pelíšku. Ať si ruší tam! A to ještě zdaleka nemám vyhráno. Minka se nevzdává bez boje. Zalézá pod sedačku v kuchyni a ne a ne vylézt. Když už se vracím jako mátoha do postele, zjišťuji, že je půl sedmé. Takže musím vstávat do školy. Ale vyčítejte to těm kočkám – ony přece za nic nemůžou! :o)

vé polévky, kupuji různé pochoutky a granule. Na to, že jich je hodně, jsou pěkně baculaté a nikdo nemůže říci, že trpí hladem. Kočky jsou u mě šťastné a spokojené. Ráda se na ně dívám, když si hrají nebo mezi sebou zápasí a přepadávají se. Je s nimi legrace. Nemívám deprese, necítím se sama. Sednu si po práci na dvorku na lavičku, některou vezmu na klín, hladím ji, ona hned začne příst a je nám oběma dobře.

Mám devět vnučat. Každé z nich tu má svého oblíbence. Když přijdou na návštěvu, vždycky si hledají toho svého mazlíčka. Bez koček by byl život nudný. Zdraví vás chovatelka a milovnice všech zvířátek.

Kocour Tom končí s cigaretami

(Dnes, Reuters, AP)

Kocour Tom i myšák Jerry jsou tu jen pro legraci, a přesto se dostali do problémů. Komiksový kocour Tom kouří dnes stejně jako před padesáti lety, kdy vznikl – a to vyvolává protesty. Proto budou – aspoň v Británii – z některých dílů vystřihávány scény, které mohou být považovány za oslavu kouření a kuřáctví.

„Je to dobrovolný krok, který jsme přijali s ohledem na měnící se dobu,“ uvedla evropská mluvčí společnosti Turner Broadcasting, která patří firmě Tinne Warner, vlastníka práv na filmy o komiksových dvojici.

Nyní se proto bude pečlivě zkoumat 1500 snímků. Mezi „kádrovanými“ filmovými postavkami nebude jen Tom a Jerry, ale i Flintstones či Scooby Doo. „Projdeme celý katalog,“ ujistila mluvčí.

Je to reakce na stížnost nejmenovaného diváka. Ten si stěžoval na scény, při nichž Tom vytáhne cigaretu, aby udělal dojem na svou kočičí přítelkyni. Nelíbily se mu záběry, na nichž Tom hraje tenis s kuřákem mohutného doutníku. Tvrdil, že tyto scény „nejsou vhodné v komiksech zaměřených na děti“. Toto opatření však vyvolalo řadu ironických či nespokojených poznámek. „Tak to bude třeba probrat všechny ty fotky a filmy s Winstonem Churchillem a přemalovat jeho doutníky,“ vtipkoval účastník diskusního fóra v britském listu The Guardian. FOREST, britská společnost pro ochranu kuřáků, pak označila celou věc za „naprosto absurdní“. Go

MVDr. Hana Žertová

Etologická poradna,
rozběr a řešení nežádoucího
chování psů a koček
e-mail: poruchy@chovani.info
www.chovani.info

DOTAZ:

Před třemi lety jsme se ujali opuštěné kočky. Je milá a krásná, ale jsou s ní občas potíže. Před dvěma lety začala chodit močit na sedací soupravu, až jsme sedačku museli vyhodit. Nepomáhalo nic - trestání, domlouvání, zavírání dveří. Jak mohla, vběhla do pokoje a sedačku pomohla. Potom byl nějakou dobu klid, ale nyní chodí močit do předsíně na koberec. Jsou to loužičky o průměru zhruba 5 cm, nevypadá to tedy na normální močení, navíc kočka chodí dál do bedýnky s pískem. Kočka je kastrována. Zkoušíme všechno možné - citrusy, savo, sprej na odpuzování koček, ale kočka se ho nebojí, naopak ho olizuje. Máme kočičku velmi rádi a neradi bychom se s ní loučili, ale nevíme co dál. Existuje ještě nějaké řešení takového problému?

S. P., Tábor

ODPOVĚĎ:

Kočičí čurání si mnohdy žádá přímo detektivní pátrání po příčinách a řadu experimentů při nápravě. Vypadá to, že vaši kočku v předsíni buď něco ruší, či naopak přitahuje, nebo je to důležité místo bytu a má jistotu, že tam budou její značky nepřehlédnutelné. Vzhledem k té sedačce, na kterou čurala předtím, se přikláním k poslední variantě.

Předpokládáme tedy, že kočka tím čuráním chce něco důležitého sdělit, něco jí vadí, s něčím doma není spokojená. Zkuste vypátrat, co se změnilo, co mohlo narušit její obvyklé rituály, skrýše apod.,

a pokud to půjde, nastolte starý režim. Rozhodně bych se také zaměřila na její záchod - je možné, že do jednou použitého už nechce jít a tímto vám to dává najevo. Opatřete druhý a dejte jí ho do předsíně, tam, kde nejčastěji čurá. Jestli ho začne používat, můžete ho pomalu posunovat tam, kde to bude únosné pro obě strany. Aby byl záchůdek atraktivnější, potřete jeho okraj malou kapkou eukalyptového oleje, působí na kočky močopudně. Dále bych jí zpestřila životní prostředí o pár škrabadel, trávu, hračky apod., aby byla příjemně naladěná a uvolněná. K tomu se také výborně hodí syntetický tvářový feromon Feliway, který se zastrčí do zásuvky, odpařuje se 4 až 6 týdnů a dává kočce pocit pohody.

DOTAZ:

Provozují malé kočičí sdružení a vůbec poprvé se vyskytl problém s nečistotností u kocoura. Jde o staré a handicapované zvíře (pahýl přední končetiny), podle zubů tak 10 let staré. Kocoura je nyní asi tři týdny po kastraci. Je zvyklý žít na dvoře a není schopen (ochoten?) používat kočičí WC. V depozitu je několik dalších koček a pes, ale v komunikaci s nimi se nezdá, že by měl kocour problém. Vyzkoušela jsem i možnost úplného oddělení od ostatních zvířat a vlastní čisté WC, ale bez úspěchu. Bohužel není z hygienických důvodů možné kocoura vrátit do místa odchytu. Myslíte, že existuje cesta jak ho těmto základům soužití s člověkem naučit, nebo budu muset hledat nějaký dvorek či stáj, kde bude moci žít? Ostatní zvládá skvěle - krmení, mazlení, a dokonce mám pocit, že si „klidu domova“ a křesla užívá. Děkuji za pomoc!

Ľ. K., Praha

ODPOVĚĎ:

Po takové době venku asi není snadné

měnit základní hygienické návyky. Zkuste kocourka uzavřít do omezeného prostoru (například koupelny) v době, kdy je předpoklad, že se bude muset vyčurat (ráno po vyspání, vpoledvečer, kdy začíná být aktivní apod.). Do záchodu mu dejte směs suché zeminy s pískem. Je možné, že je fixovaný jen na určitý povrch. Kraj záchodku potřete kapičkou eukalyptového oleje. Jestli se vyčurá do záchodku, máte skoro vyhráno. Nechte záchod v oné místnosti a zpočátku tam kocoura pravidelně noste, pak jen zajistěte, aby tam měl volný přístup. Stelivo velmi pozvolna měňte na takové, co vyhovuje spíše vám. Pokud to nepůjde tímto způsobem, obětujte koupelnu a celou ji vyložte novinami a posypte pískem s kočkolitem. Dejte tam i ten záchůdek. Kocoura tam nechte zavřeného tak dlouho, až se vyprázdní. Veškerý jeho pohyb po ostatních prostorách musíte kontrolovat, bez dozoru bude zavřený. Až začne pravidelně močit i kálet na stelivo, budete stelivo pomalu smetat směrem k záchodku, až zůstane jen tam. V krajním případě lze koupelnu nahradit i větší klecí se stejným postupem (stelivo, tedy nejprve zeminu a písek, pak pomalu kočkolit po celém povrchu postupně smetat, až zbude jen záchod). Samozřejmě tam musí mít vodu, případně i jídlo, a budete ho vydávat na pomazlení, nakrmení, proběhnutí - ale hlídat!

Předpokládám, že byl kocour vyšetřen, zda nemá močové kaménky nebo zánět močových cest. U starších kocourů je to časté onemocnění a projevuje se tím, že kocour močí úplně všude - zkouší totiž, kde ho to bude bolet méně. Doporučuji být v kontaktu s veterinářem a občas kocourka vyšetřit, případně mu podávat protistravitovou dietu.

JAK DOPADLA 20. UMISŤOVACÍ VÝSTAVA KOČEK

Učebny Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy v Praze na Albertově se poslední předvánoční neděli proměnily v improvizovanou kočičí ubikaci. Pražský spolek ochránců zvířat zde totiž pořádal

svou jubilejní 20. umisťovací výstavu opuštěných koček.

Na Albertově se sjelo celkem 19 útulků, depozit a soukromých nálezců koček z celé republiky a dohromady se výstavy účastnilo 132 koček.

Většinou to kočičky neměly z jiných pražských čtvrtí daleko, některé ale musely procestovat téměř celou českou vlast. Celkem se během osmi hodin podařilo nalézt domov pro 52 koček, kocourů i koťátek.

Každý, kdo se rozhodl zpestřit si život a pořídit si domů mňoukajícího kamaráda, mohl rovnou přijít s převrženou a ihned s jedním takovým chlupáčkem odejít. Bylo z čeho vybírat, na výstavě byly k vidění kočičky nejrůznějších barev a velikostí. Jedno však mají společné: touží po lásce

a lidské péči. Kočky nejsou falešné, jak se o nich tvrdí, a každému starostlivému páníčkovi se rády odvděčí přítulností a vlastní láskou.

Pokud nějaký milovník nemohl z nejrůznějších důvodů poskytnout kočičce domov, pomohl alespoň darováním konzerv s kočičím krmením, darováním hraček nebo pelíšků. Tyto potřeby, nezbytné pro spokojený kočičí život, byly po výstavě rozděleny mezi všechny účastníky.

Na chodbách fakulty visely během výstavy nástěnky s užitečnými radami pro chovatele koček. Každý se například dozvěděl, proč je nutné nechat kočičího miláčka vykastrovat nebo proč nepouštět kočku mimo byt nebo dům.

Přestože se jednalo o velmi úspěšnou

výstavu, kterou navštívilo 602 kočkomilných lidí, útulky jsou neustále nepřeplněné a přicházejí do nich stále další a další opuštěné, týrané nebo bezprizorní kočky. Příští umisťovací výstavu bude Pražský spolek pořádat nejdříve za několik měsíců, pokud tedy toužíte kočičkám pomoci, neváhejte navštívit útulek, který sídlí v ulici Palmovka č. p. 5.

Pražský spolek ochránců zvířat děkuje všem dobrovolným pomocníkům, kteří se podíleli na propagaci a přípravě výstavy. Samozřejmě velký vděk také patří všem sponzorům, kteří umisťovací výstavu podpořili. Jejich výčet a oficiální poděkování naleznete na webově adrese spolku www.psoz.cz.

Tereza Matějková
psoz@seznam.cz